

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 3ης Απριλίου 1990 *

Στην υπόθεση T-135/89,

Fred Pfloeschner, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον G. Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον J. Griesmar, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση υπηρεσιακού σημειώματος του προϊσταμένου της ειδικής υπηρεσίας « συντάξεις », με το οποίο κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα ο « προσωρινός υπολογισμός των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων » που θα του καταβάλλονταν από 1ης Σεπτεμβρίου 1990, εφόσον ο διορθωτικός συντελεστής επί της συντάξεως του προσφεύγοντος καθοριζόταν σε 100 στην περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος μεταβεί να κατοικήσει στην Ελβετία,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Saggio, πρόεδρο τμήματος, X. Γεραρή και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία της 21ης Φεβρουαρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Σεπτεμβρίου 1989, ο Pfloeschner άσκησε προσφυγή, με την οποία ζητεί την ακύρωση του υπηρεσιακού σημειώματος της 16ης Ιανουαρίου 1989 του προϊστάμενου της ειδικής υπηρεσίας « συντάξεις », με το οποίο του κοινοποιήθηκε ο προσωρινός υπολογισμός των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που θα του καταβάλλονταν από 1ης Σεπτεμβρίου 1990, εφόσον ο διορθωτικός συντελεστής επί της συντάξεως του προσφεύγοντος καθοριζόταν σε 100 στην περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος μετέβαινε να κατοικήσει στην Ελβετία.
- 2 Με υπόμνημα που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Οκτωβρίου 1989, η Επιτροπή πρόεβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, εφαρμοζομένου *mutatis mutandis* στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, και ζήτησε από αυτό να αποφανθεί επί της εν λόγω ενστάσεως χωρίς να προχωρήσει στην εξέταση επί της ουσίας. Ζήτησε επίσης να καταδικαστεί ο προσφεύγων στα δικαστικά έξοδα.
- 3 Το ιστορικό της διαφοράς είναι το ακόλουθο. Το 1958 ο προσφεύγων, ελβετός υπήκοος, διορίστηκε υπάλληλος στην Επιτροπή κατά παρέκκλιση από τη ρήτρα περί ιθαγενείας [άρθρο 28, στοιχείο α), του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων]. Στις 11 Φεβρουαρίου 1988 ο προϊστάμενος της ειδικής υπηρεσίας « συντάξεις » της Επιτροπής, ονόματι Caston, απηύθυνε στον Pfloeschner — κατόπιν προφορικού αιτήματος του τελευταίου — τον προσωρινό υπολογισμό των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων από 1ης Σεπτεμβρίου 1990, στην ηλικία των 62 ετών και ενός μηνός, πραγματοποιηθέντος βάσει του ανωτάτου συντελεστή. Από τον υπολογισμό αυτό προέκυπτε καθαρή σύνταξη ύψους 263 000 βελγικών φράγκων (BFR) περίπου, υπολογιζόμενη κατ' εφαρμογήν του διορθωτικού συντελεστή 145,4 που ίσχυε κατά τον χρόνο εκείνο τόσο για τις συντάξεις των οποίων οι δικαιούχοι είχαν την κατοικία τους στην Ελβετία όσο και για τους μισθούς των υπαλλήλων των υπηρετούντων στην εν λόγω χώρα. Όμως, στις 18 Ιουλίου 1988 ο εν λόγω διορθωτικός συντελεστής υπέστη ουσιαστική μείωση, όσον αφορά τις συντάξεις, με τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 2175/88 του Συμβουλίου, για τον καθορισμό των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις τρίτες χώρες (στο εξής: κανονισμός 2175/88), στο άρθρο 3 του οποίου προβλέπεται ότι « ο διορθωτικός συντελεστής που εφαρμόζεται στη σύνταξη του δικαιούχου που έχει τόπο κατοικίας σε τρίτη χώρα, ισούται με 100 » (ΕΕ L 191, σ. 1).
- 4 Έτσι, ο προσφεύγων, ήδη στις 13 Σεπτεμβρίου 1988, υπέβαλε ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων κατά του προαναφερθέντος κανονισμού — ακριβέστερα κατά « της μείωσης της μελ-

λοντικής καθαρής συντάξεως που προκύπτει από την κατάργηση του διορθωτικού συντελεστή για τους δικαιούχους συντάξεως με τόπο κατοικίας σε τρίτη χώρα » — ισχυριζόμενος ότι ο κανονισμός 2175/88 είναι παράνομος για τον λόγο ότι παραβιάζει την αρχή της αιτιολογημένης εμπιστοσύνης και την αρχή της ισότητας των υπαλλήλων (ένσταση 190/88). Στις 22 Μαρτίου 1988 η Επιτροπή απέρριψε την ένσταση αυτή βασιζόμενη, αφενός, στο γεγονός ότι κατά τον χρόνο της προσλήψεως του προσφεύγοντος ο διορθωτικός συντελεστής που εφαρμοζόταν στις συντάξεις που καταβάλλονταν στους πρώην υπαλλήλους τους εγκατεστημένους σε τρίτη χώρα ήταν ίσος με 100 και, αφετέρου, στην απορρέουσα από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως νομική σχέση μεταξύ του υπαλλήλου και της διοικήσεως και, τέλος, στο γεγονός ότι ο υπό αμφισβήτηση κανονισμός διατηρεί το κριτήριο του τόπου κατοικίας και όχι αυτό της ιθαγενείας. Επίσης, με την απόφαση αυτή επιστάτο η προσοχή του προσφεύγοντος στο απαράδεκτο κάθε προσφυγής ασκουμένης από υπάλληλο κατά κανονισμού σε θέματα που διέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

- 5 Εξάλλου, ο προσφεύγων ζήτησε διορθωμένο τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων, όπως εκκαθαρίστηκαν από 1ης Σεπτεμβρίου 1990, εν συνεχεία της ενάρξεως της ισχύος της νέας κανονιστικής ρυθμίσεως. Απαντώντας, ο Caston του απηύθυνε με έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 1989 τον « προσωρινό υπολογισμό των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων ... υπό την επιφύλαξη του οριστικού καθορισμού των δικαιωμάτων (του) κατά τον χρόνο ενάρξεως της συντάξεώς του ». Ο νέος αυτός υπολογισμός καταρτίστηκε από τη διοίκηση βάσει του κανονισμού 2175/88, δηλαδή κατ' εφαρμογήν διορθωτικού συντελεστή μειωθέντος σε 100. Ανέφερε καθαρή σύνταξη της τάξεως των 182 000 BFR, αποκαλύπτοντας έτσι μια διαφορά πλέον των 81 000 BFR μηνιαίως, σε βάρος του προσφεύγοντος. Κατά συνέπεια, αυτός υπέβαλε στις 24 Φεβρουαρίου 1989 νέα ένσταση βάλλουσα κατά « της εκκαθαρίσεως της μελλοντικής του συντάξεως που προκύπτει από το (προαναφερθέν) έγγραφο ... » (ένσταση 91/89): ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι ο νέος αυτός υπολογισμός είχε πραγματοποιηθεί βάσει του προαναφερθέντος κανονισμού, τη νομιμότητα του οποίου αμφισβητούσε για τους λόγους που ήδη αναφέρθηκαν στην ένσταση 190/88.
- 6 Αφού απορρίφθηκε σιωπηρώς η δεύτερη αυτή ένσταση, εκ του γεγονότος δηλαδή ότι η Επιτροπή δεν απάντησε εντός της προθεσμίας του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, ο Pfloeschner άσκησε στις 18 Σεπτεμβρίου 1989 την παρούσα προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου επιδιώκοντας την ακύρωση της « αποφάσεως της Επιτροπής της 16ης Ιανουαρίου 1989, περί του υπολογισμού των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος, καθόσον ο διορθωτικός συντελεστής που εφαρμόζεται στη σύνταξη του προσφεύγοντος σε περίπτωση που μεταβαίνει να κατοικήσει στην Ελβετία καθορίζεται σε 100 ». Ο προσφεύγων προβάλλει, εκτός των λόγων που αναφέρει στην ένστασή του (παραβίαση της αρχής της αιτιολογημένης εμπιστοσύνης και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως), την αναρμοδιότητα του Συμβουλίου προς έκδοση του προαναφερθέντος κανονισμού 2175/88, την παραβίαση της αρχής του estoppel καθώς και της αρχής της χρηστής διοικήσεως.

- 7 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή αντέταξε το απαράδεκτο της προσφυγής στο σύνολό της. Εξάλλου, το καθού θεσμικό όργανο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου των τριών νέων ισχυρισμών που διατυπώθηκαν στο προηγούμενο σημείο για τον λόγο ότι δεν αντιστοιχούσαν σε κανένα από τα αναφερθέντα στην ένσταση αμφισβητούμενα θέματα.
- 8 Με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο προσφεύγων κατέθεσε παρατηρήσεις που αποβλέπουν στην απόρριψη των ενστάσεων απαραδέκτου. Το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, αποφάσισε — σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας — την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

Επί του παραδεκτού

- 9 Η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής στο σύνολό της βασιζόμενη στη φύση της προσβαλλομένης πράξεως. Ειδικότερα επικαλείται, σχετικά, την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1969, με την οποία το Δικαστήριο κήρυξε απαραδέκτη μια προσφυγή ακυρώσεως βάλλουσα κατά ενός « επεξηγηματικού πίνακα » των ενδεχομένων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος (Grasselli κατά Επιτροπής, 32/68, Rec. 1969, σ. 505) και ισχυρίζεται ότι το συνταχθέν έγγραφο περιορίζεται στην παροχή διοικητικών πληροφοριών σχετικά με τις προθέσεις της διοικήσεως να εκκαθαρίσει, σε εύθετο χρόνο, σύμφωνα με ορισμένο τρόπο, τα χρηματικά δικαιώματα του προσφεύγοντος, στην περίπτωση που συνταξιοδοτηθεί: επομένως, το έγγραφο αυτό δεν είχε τον χαρακτήρα « αποφάσεως », προοριζόμενης να παραγάγει έννομα αποτελέσματα. Συνεπώς, δεδομένου ότι — κατά το καθού θεσμικό όργανο — δεν αποτελεί βλαπτική πράξη, το υπηρεσιακό σημείωμα του προϊσταμένου υπηρεσίας δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής. Η Επιτροπή διευκρινίζει, ιδίως, ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί την απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 1979, με την οποία το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι ο εν ενεργεία υπάλληλος έχει « έννομο συμφέρον, γεγεννημένο και ενεστώς » να αμφισβητήσει διά της δικαστικής οδού τις βάσεις του μελλοντικού υπολογισμού της συντάξεώς του (Deshormes κατά Επιτροπής, σκέψεις 9 έως 13, 17/78, Rec. 1979, σ. 189). Το καθού θεσμικό όργανο εξηγεί σχετικά ότι, εν αντιθέσει προς τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως Deshormes, η προσβαλλόμενη με την παρούσα προσφυγή πράξη δεν έχει χαρακτήρα αποφάσεως, καθόσον δεν αποτελεί ούτε απόφαση εκδοθείσα αυτεπαγγέλτως ούτε ρητή απόφαση περί απορρίψεως αιτήσεως κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, αλλά απευθύνθηκε προς τον προσφεύγοντα κατόπιν απλής αιτήσεως πληροφοριών. Προς στήριξη της θέσεως αυτής, η Επιτροπή τονίζει ότι εν πάση περιπτώσει το άρθρο 40 του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως εμποδίζει τη λήψη αποφά-

σεως περί ενός εκ των προτέρων υπολογισμού των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων υπαλλήλου που δεν έχει ακόμη συνταξιοδοτηθεί.

- 10 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, αντιθέτως, ότι το έγγραφο που έχει υπογράψει ο προϊστάμενος της ειδικής υπηρεσίας Caston τον βλάπτει: δεδομένου ότι προέρχεται από « ενήμερη και αρμόδια αρχή », δεν συνιστά « απλή “ πληροφορία ” » όπως στην απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1969 (Grasselli, αναφέρθηκε πιο πάνω), αλλά εμφανίζει « χαρακτηριστήρα ατομικής απόφασεως » που τον αφορά, καθόσον ακριβώς προκύπτει από αυτήν ότι ο διορθωτικός συντελεστής που είναι εφαρμοστέος στη σύνταξη που θα λάβει, αν αποχωρήσει από την υπηρεσία την 1η Σεπτεμβρίου 1990, θα μειωθεί στο 100 λόγω της εφαρμογής του προαναφερθέντος κανονισμού 2175/88. Κρίνοντας, πράγματι, κατ' αναλογία προς τα εκκαθαριστικά σημειώματα μισθοδοσίας — θεωρούμενα ως βλαπτικές πράξεις εφόσον προκύπτει από αυτά μια αμφισβητήσιμη μεταβολή — ο Pfloeschner θεώρησε ότι, δεδομένου ότι κατ' αυτόν τον τρόπο στερείται μιας προσαρμογής την οποία εδικαιούτο προηγουμένως, σύμφωνα με ένα πρώτο προσωρινό υπολογισμό που είχε γίνει ένα χρόνο πριν από τον ίδιο προϊστάμενο υπηρεσίας, το επίμαχο έγγραφο « περιέχει τα στοιχεία της βλαπτικής ατομικής αποφάσεως », εν αντιθέσει προς την προσβληθείσα πράξη στην υπόθεση Grasselli, όπου ο υπάλληλος είχε, εξάλλου, δικαίωμα επιλογής ως προς το σύστημα της εκκαθαρίσεως των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων. Επιπλέον, βασίζεται στον φερόμενο χαρακτηριστήρα αποφάσεως του επίμαχου εγγράφου για να ισχυριστεί ότι η προαναφερθείσα απόφαση « Deshormes » είναι εφαρμοστέα στην περίπτωσή του, ανεξάρτητα από την υποβολή προηγουμένης αιτήσεως κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Συνεπώς, δεν είναι αναγκαίο, κατά τον προσφεύγοντα, η διοίκηση να έχει απορρίψει αυτή την αίτηση για να δικαιούται ο υπάλληλος να αμφισβητήσει δικαστικώς το ποσό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που πρόκειται να εκκαθαριστούν στο προσεχές μέλλον. Εντούτοις, ο Pfloeschner ισχυρίζεται ότι, στην παρούσα περίπτωση, η προφορική αίτηση για « διορθωμένο υπολογισμό των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων, όπως υπολογίστηκαν για την 1η Σεπτεμβρίου 1990, εν συνεχεία της ενάρξεως της ισχύος της νέας ρυθμίσεως », την οποία απηύθυνε στον Caston, πρέπει να θεωρηθεί ως αίτηση κατά την έννοια της προαναφερθείσας διάταξης.
- 11 Πρέπει εκ προοιμίου να υπενθυμιστεί ότι, κατά το άρθρο 91, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, στο Δικαστήριο μπορεί να υπαχθεί κάθε διαφορά μεταξύ της Κοινότητας και ενός προσώπου που υπόκειται στον εν λόγω κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως και αφορά τη νομιμότητα μιας πράξεως βλαπτικής για το πρόσωπο αυτό. Κατά πάγια νομολογία η έννοια της βλαπτικής πράξεως καλύπτει κάθε πράξη δυνάμενη να θίξει άμεσα ορισμένη νομική κατάσταση (αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 1964, Pistoja κατά Επιτροπής, 26/63, Rec. 1964, σ. 673· της 1ης Ιουλίου 1964, Huber κατά Επιτροπής, 78/63, Rec. 1964, σ. 721· της 6ης Φεβρουαρίου 1973, Goeth-Van der Schueren κατά Επιτροπής, σκέψεις 8 έως 10, 56/72, Rec. 1973, σ. 181· και της 11ης Ιουλίου 1974, Reinarz κατά Επιτροπής, 177/73, και 5/74, Rec. 1974, σ. 819). Συνεπώς, πρέπει να εξεταστούν τα ουσιώδη χαρακτηριστικά της προσβαλλομένης πράξεως προκειμένου να καθοριστεί η νομική της φύση.

- 12 Το έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 1989, απευθυνόμενο στον προσφεύγοντα από τον προϊστάμενο της ειδικής υπηρεσίας « συντάξεις » της γενικής διευθύνσεως προσωπικού και διοικήσεως της Επιτροπής, περιλαμβάνει πολυάριθμα στοιχεία που έχουν ως αποτέλεσμα να θεωρείται ως πράξη μη έχουσα τον χαρακτήρα αποφάσεως. Η πρώτη παράγραφος του εγγράφου αυτού διευκρινίζει σαφώς ότι έχει ως σκοπό την παροχή στον υπάλληλο ενός « προσωρινού υπολογισμού των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων (που θα του) καταβάλλονται από 1ης Σεπτεμβρίου 1990 ». Λαμβάνοντας υπόψη τη χρησιμοποίηση της λέξεως « προσωρινού », που αναφέρεται στον υπολογισμό, δηλαδή στο ίδιο το περιεχόμενο όλου του εγγράφου, είναι πρόδηλον ότι η διοίκηση θέλησε, από την αρχή του εγγράφου, να καταστήσει σαφές ότι δεν πρόκειται για την οριστική της θέση, αλλά για την απλή ανακοίνωση μιας πληροφορίας σχετικά με το μελλοντικό ποσό της συντάξεως. Η ανάλυση αυτή επιβεβαιώνεται από το περιεχόμενο της δεύτερας παραγράφου, στην οποία αναφέρεται ειδικά ότι ο παρασχεθείς υπολογισμός έχει « καταρτιστεί βάσει των επί του παρόντος ισχυουσών διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και με την επιφύλαξη του οριστικού καθορισμού (των δικαιωμάτων του προσφεύγοντος) κατά τον χρόνο της συνταξιοδοτήσεως (του) ». Με τον τρόπο αυτό καθίσταται εντελώς εμφανές ότι οι εν λόγω υπηρεσίες μεριμνούσαν ώστε να προκύψει χωρίς δυνατότητα αμφισβήτησεως ότι τα στοιχεία που του ανακοινώνονταν δεν μπορούσαν σε καμία περίπτωση να ερμηνευθούν ως λήψη θέσεως της διοικήσεως, δηλαδή ως πράξη που έχει χαρακτήρα αποφάσεως δυνάμενη, καθαντή, να προσβληθεί διά της διοικητικής και δικαστικής οδού.
- 13 Πρέπει ακόμη να υπογραμμιστεί ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο φαίνεται προδήλως ότι διατυπώθηκε σύμφωνα με ένα τυπικό σχήμα που έχει συνταχθεί κατά τρόπο ώστε να μη μπορεί να γεννηθεί στον παραλήπτη η σκέψη ότι μπορούσε να πρόκειται για πραγματική λήψη θέσεως. Ενδείκνυται ακόμη περισσότερο να γίνει λόγος για τυπικό σχήμα, καθόσον το έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 1989 (το οποίο βρίσκεται στο παράρτημα 6 της προσφυγής) έχει διατυπωθεί ακριβώς με τους ίδιους όρους με τους οποίους έχει διατυπωθεί το έγγραφο που απευθύνθηκε στον προσφεύγοντα στις 11 Νοεμβρίου 1988 (το οποίο βρίσκεται στο παράρτημα 3 της προσφυγής): τα δυο έγγραφα έχουν την ίδια δομή και χρησιμοποιείται ακριβώς η ίδια ορολογία.
- 14 Συνεπώς, από την ανάλυση του προσβαλλόμενου εγγράφου προκύπτει ότι αυτό περιέχει μόνο διοικητικές πληροφορίες. Σχετικά πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι καθαρά επεξηγηματικές πράξεις ή υπολογισμοί που παρασχεθήκαν πληροφοριακώς δεν μπορούν να καθορίζουν τα δικαιώματα που οι προσφεύγοντες θα αποκτήσουν λόγω ορισμένης νομικής καταστάσεως (αποφάσεις της 10ης Δεκεμβρίου 1969, Grasselli, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψη 5· της 28ης Μαΐου 1970, Richez-Parise κατά Επιτροπής, σκέψη 19, 19/69, 20/69, 25/69, και 30/69, Rec. 1970, σ. 325· της 9ης Ιουλίου 1970, Fiehn κατά Επιτροπής, σκέψη 11, 23/69, Rec. 1970, σ. 547· και της 1ης Φεβρουαρίου 1979, Deshormes, αναφέρθηκε πιο πάνω, σκέψεις 23 και 24).

- 15 Συνεπώς, κατ' εφαρμογήν των αρχών αυτών, το έγγραφο της 16ης Ιανουαρίου 1989 πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν έχει τον χαρακτήρα βλαπτικής πράξεως και δεν μπορεί, επομένως, να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής.
- 16 Προς στήριξη της αιτήσεώς του, ο προσφεύγων ισχυρίζεται, εξάλλου, ότι το έγγραφο αυτό έπρεπε εν πάση περιπτώσει να θεωρηθεί ως απόφαση ληφθείσα από την Επιτροπή κατόπιν της αιτήσεώς του με την οποία ζητούσε τον « διορθωμένο υπολογισμό των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων όπως υπολογίστηκαν για την 1η Σεπτεμβρίου 1990, εν συνεχεία της ενάρξεως της ισχύος της νέας ρυθμίσεως ». Ο προσφεύγων διευκρινίζει ότι είχε υποβάλει αυτή την αίτηση τηλεφωνικά στον προϊστάμενο του τμήματος « συντάξεις ». Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, εμφανίζεται προβληματικός ο χαρακτηρισμός μιας αιτήσεως, που υποβάλλεται από τηλεφώνου και με την οποία εμφανώς επιδιώκεται η λήψη απλών πληροφοριών — επιπλέον, σ' ένα τομέα που οι αιτήσεις πληροφοριών είναι πολύ συχνές — ως τυπικής αιτήσεως, με την οποία επιδιώκεται να ληφθεί απόφαση της Επιτροπής κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως: τόσο το χρησιμοποιηθέν μέσον (το τηλέφωνο) όσο και το θέμα για το οποίο ζητήθηκαν οι πληροφορίες μπορούσαν να οδηγήσουν την Επιτροπή στη σκέψη ότι ο υπάλληλος επιθυμούσε να λάβει πληροφορίες και όχι απόφαση.
- 17 Σχετικά πρέπει να τονιστεί ότι το προαναφερθέν άρθρο 90, παράγραφος 1, προβλέπει την πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασία με σκοπό να προκαλέσει τη διοίκηση να λάβει θέση υπό μορφήν αποφάσεως. Η διαδικασία αυτή έχει προβλεφθεί όχι μόνο προς το συμφέρον της διοικήσεως — που χωρίς αμφιβολία πρέπει να είναι σε θέση να αναγνωρίζει το περιεχόμενο της αιτήσεως του υπαλλήλου και, κατά περίπτωση, να το ικανοποιεί, αποφεύγοντας με τον τρόπο αυτό τη συνέχιση της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας και τη δικαστική διαδικασία — αλλά και προς το συμφέρον του υπαλλήλου. Πράγματι, αυτός πρέπει να μπορεί να συναγάγει από το περιεχόμενο της πράξεως της διοικήσεως αν πρόκειται για απόφαση ή απλή πληροφορία.
- 18 Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως βλαπτική πράξη.
- 19 Συνεπώς, δεν συντρέχει λόγος να εξεταστούν τα άλλα επιχειρήματα της Επιτροπής προς στήριξη της θέσεώς της περί του απαραδέκτου της προσφυγής.

20 Απ' αυτό έλεται ότι η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

21 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Εντούτοις, κατά το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Απριλίου 1990.

Saggio

Γεραλής

Lenaerts

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο πρόεδρος

A. Saggio